

Quan es desperta l'home de darrera el bigoti: Josep Maria Bachs

La Rambla de Catalunya és plena de llibres i roses que commemoren la Diada de Sant Jordi. A la cantonada amb el carrer Rosselló es troba el cafè Doria, on Josep Maria Bachs acostuma a trobar-se amb els seus entrevistadors. Com sempre, va impecable amb un trajo cru i corbata. Tots els detalls i a la butxaca de la camisa el seu nom brodat. Sens dubte, és el senyor Bachs televisiu, el que al llarg de molts anys ha entretingut i, perquè no, ha fet riure a tota la família, des de l'àvia fins al nét. L'home de l'humor absurd, capaç de transformar allò banal en diversió sana. Però aquest senyor Bachs, enguany sense el seu bigoti, deixa pas a Josep Maria Bachs, al professional tímid que, com ell mateix reconeix, s'amaga rera la màscara de la tragèdia grega. Fumador incombustible, intercala les xuclades a una cigarreta amb un discurs amable capaç d'allargar-se durant hores sense aixecar el menor índex d'avorriments. Parla amb decisió i sap de què està parlant. I sap posar el punt i final al moment just, despertant el personatge del bigoti. Sap difuminar-se Rambla avall amb elegància, amb l'elegància del senyor Bachs.

Josep Maria Bachs, nascut a Barcelona fa 54 anys, ha treballat des de ben jove al món de la comunicació. Amb 14 anys va entrar a Radio Juventud, on va emetre el primer programa en català de la postguerra a Barcelona. Va ser Barcelona Internacional, realitzat conjuntament amb Àngel Casas i amb Ramon Comellas a mitjans de la dècada dels seixanta. La seva etapa a la televisió va començar a les seccions catalanes de TVE, amb el programa de reportatges Giravolt i en el departament d'informatius. Va estar-s'hi uns deu anys dirigint i presentant espais fins que a l'octubre del 84 va ser contractat per TV3. A la Televisió de Catalunya ha treballat fins l'actualitat ininterrompudament (traient el lapsus del *Un, dos, tres*), presentant i dirigint programes d'èxit com van ser *Tres i l'astròleg* i el ja mític *Filiprim*.

Com han sortit tants i tan bons professionals de Radio Juventud?

No té cap secret. Radio Juventud era, per dir-ho d'alguna manera, una escola de formació professional on s'impartien cursos de cinc anys on hi feies de tot. I com a tal era lúnica que hi havia. Et donava la possibilitat de viure de dins des del primer dia la feina d'una emissora de ràdio.

Què va suposar Barcelona internacional?

Va ser una conquesta. En una època en què tots els guions s'havien de presentar al Ministeri d'Informació i Turisme per a ser censurats, poder realitzar un programari en català era un verdader triomf. I més tenint en compte que l'emissora pertanyia al Frente de Juventudes, afí al Movimiento. Cal dir, no obstant, que en un principi era un programa musical, cosa que va desviar-los l'atenció.

Parlem de TV3: arriba i trenca amb *Tres i l'astròleg*.

Just arribat a TV3 em proposen fer un programa matinal que en aquell moment era un contrasentit, ja que no hi havia programació matinal. Vam emetre un sol cop, automàticament m'encarreguen un concurs pels dissabtes a la nit. Va sorgir el *Tres i*

l'astròleg, que va obtenir una reacció fantàstica per part de l'espectador. Vam ser líders d'audiència i recordo que fins i tot vam superar la sèrie Dallas.

No podem oblidar tampoc el *Filiprim*...

Sí, va tenir força èxit. Va durar uns quatre anys i vaig presentar-ne més de 600, abans de passar-li a en Jordi Estadella. Va ser un programa que va enganxar molt entre la gent més jove, tot i que en principi estava pensat per a un públic adult. Era un programa amb un estil molt radiofònic, però alhora amb gags molt visuals. Vaig apostar per uns guionistes que venien del camp de l'humor gràfic, com en Romeu, en Roca o en Perich, em sembla que no em vaig equivocar.

A part d'aquests dos programes claus, el Sr. Bachs ha estat sempre en pantalla amb espais com *La Parada*, el *Dicciopinta*, *Tres quarts de Bachs* o actualment el *Sil'encerto l'endevino*, per recordar-ne alguns dels molts que ha fet.

Jo sóc de la generació dels que treballen cada dia o almenys dels que tenim interès en treballar cada dia. Jo no em plantejo fer un programa durant tres mesos i després descansar dos anys. M'avorriria i, a més, no em paguen

tant com per descansar dos anys.

Li vindria de gust parlar de *Un, dos, tres*?

Un, dos, tres va ser un accident. Professionalment en guardo un bon record, però personalment no. Es treballava amb un nerviosisme i una prepotència que a mi no m'agradava. Mai em vaig sentir còmode, i és més, m'he negat a veure cap programa gravat. M'hi sentia rellogat. Però un és un professional i quan estàs nou mesos a l'atur has de fer qualsevol cosa.

Sap que va tenir molt èxit, el seu bigoti?

Va ser un altre accident. Jo estava acostumat a fer humor per la ràdio, però a la televisió em va espantar, perquè sóc molt tímid. La màscara de la tragèdia grega que em va servir per superar la timidesa que va esdevenir quelcom lligat a mi. Fins ara no he aconseguit treure-me'l.

Concluint, una pregunta obligada: ràdio o televisió?

A mi la televisió no m'interessa gaire. Em faria il·lusió poder fer la programació d'una emissora de ràdio. Trobo que la ràdio és un mitjà més complet on no t'has d'examinar cada dia, com passa a la televisió.